

Hos os vil det være 3 $\frac{1}{2}$ Aar. Disse 18 Maanedes fremkaldte saamange Selvmord og saamange Tilfælde af Affindighed, at man efterhaanden er gaaet ned først til 12 Maanedes og derefter til 9 Maanedes, som Maximum for den Tid, hvori det eensomme Fængsel maatte anvendes. Men hvis det ikke var urimeligt, at en lignende Erfaring vilde gjøres hos os paa Grund af Overensstemmelsen mellem Nationalkaraktererne, er det klart, at idet vi have saa mange Celler, som Systemet udfordrer, vilde vi maaskee snarere faae for stor Overflødighed af Celler end for saa deraf, dersom man kom til at maatte forkorte Straffetiden. Jeg tør dog maaskee endnu med et Par Ord berøre det Fængselsystem, der efter en Bestemmelse, tagen i Aaret 1856, er gjældende for flere Fængsler i Irland. Man har indbeelt Straffetiden i 3 Perioder, hvoraf den første Periode igjen deles sig i 2 Afdelinger. De første 9 Maanedes af denne Periode tilbringes i eensomt Fængsel, og det er det, man anseer for Maximum af denne Straf. I den anden Afdeling af denne Periode tilbringes Dagen i Fællesskab og man har kun Natceller. Tiden, hvori Forbryderen skal være i denne Afdeling, beroer paa hans Dpførsel. Det er saaledes den ene Periode. Den anden Periode kan tilbringes i 4 Fængsler, hvori Arbeidet er indrettet efter den Slags Arbejde, hvortil de meest ere vant. Et af Fængslerne er indrettet for sidende Haandværkere, et andet for Arbejder i fri Luft, Draining, Veiarbejder osv., og i de to andre bruges Fangerne til Arbejder paa Værfterne. Det er den anden Periode. I den tredje Periode faae Fangerne Tilladelse til at søge privat Erhverv, men maae melde sig to Gange om Maanedes hos vedkommende Bestyrer, og det er ikke alene, naar de gjøre sig skyldige i Forbrydelser, men ogsaa forsaavidt de gjøre sig skyldige i Dovenskab eller Drukkenskab eller anden slet Dpførsel, at de føres tilbage i Fængslet. De staae under nøie Tilsyn af vedkommende Fængselsbestyrer. Jeg skal ikke lægge nogen afgjørende Vægt paa disse Bemærkninger, ved at udtale dem er det kun min personlige Mening, jeg støtter. Men efter min Overbeviisning maa man nærne sig det her antydede System; man maa nærne sig

til ikke at lade det beroe ved et Ophold i Celler; man maa have Perioder, hvori Fangerne vænnes til Benyttelse af Friheden, hvorved den moralske Følelse under denne Frihed kan uddanne sig. Naar det nu er godtgjort af den ærede Ordfører, at der efter Lovforslaget vil være et fuldkommen tilstrækkeligt Antal Celler efter Systemet, og det er givet, at dette Cellesystem paa andre Steder anvendes i et mindre Omfang, saa siger jeg, at disse Erfaringer dog maae have deres Betydning for os, da de ere gjorte i et Land som England. Det, at man bestandig er kommen til at forkorte Opholdstiden i Cellerne for at undgaae Affindighed og Selvmord, gjør, at man kommer til at svømme i en Rigdom af Celler. Man skal ikke gaae hen og udsætte vigtige Reformers i flere Aar, thi deri maa jeg ogsaa være enig med den ærede Ordfører, at her ikke er Tale om en Udsættelse i et Aar, men at der lige saagodt kan være Tale om en Udsættelse i flere Aar. Det er et længere Møde, vi have havt laar, men det er paa ingen Maade altid sagt, at Sagen vil kunne tilendebringes i eet Aar. Skulle vi først til at drøfte og discutere Systemer, ville de Herres jo see, at der kan opstaae mange forskellige Systemer. Jeg forlanger derfor ikke, at der udelukkende skal tages Hensyn til disse Erfaringer, som man efter min Mening, naar der var Tale om en heel ny Ordning, ikke kunde slyde aldeles bort; men det, jeg mener, er blot det, at man ikke skal forlange flere Celler, end der viser sig nødvendigt, selv naar man gennemførte Cellesystemet, og at man — det er min personlige Overbeviisning — snarere vil faae for mange end for saa Celler, men naar det er Tilfældet, vil man naturligviis faae et aldeles tilstrækkeligt Antal Celler.

Ploug: Ja, at eensomt Fængsel istedetfor Arbejde og Ophold sammen med Andre er en Skerpelse af Straffen, kan jo Ingen nægte, og det kan gjerne være, at den ærede Minister har fuldkommen Ret i, at man ikke har forkortet Straffetiden tilstrækkeligt i Forhold til den Skerpelse, Straffen berøved faaer; men det forekommer mig saa, at der maatte hjælpes derpaa ved en Forandring af Lovens af 30te